

ועדת הבחירות המרכזית לכנסת
لجنة الانتخابات المركزية
The Central Elections Committee

Justice Noam Sohlberg
Deputy President of the Supreme Court
Chairman of the Central Elections
Committee for the 26th Knesset

قاضي نوح سولبرج
نائب رئيس المحكمة العليا
رئيس لجنة الانتخابات
المركزية للكنيست 26

השופט נעם סולברג
המשנה לנשיא בית המשפט העליון
יושב ראש ועדת הבחירות
המרכזית לכנסת ה-26

תב"כ 224/26

- העותרות: 1. זולת לשוויון וזכויות אדם
2. התנועה לרגולציה הוגנת

נגד

- המשיבים: 1. ערוץ יהודי ישראלי בע"מ
2. הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו

עתירה לצו מניעה לפי סעיף 17 לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), התשי"ט–1959

- בשם העותרות: עו"ד יפעת סולל
בשם המשיב 1: עו"ד יגאל דנינו ועו"ד שרית בר
בשם המשיב 2: עו"ד יאיר עשהאל ועו"ד יוסף חסיד

החלטה

1. סעיף 5(א) לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), התשי"ט–1959 (להלן: חוק דרכי תעמולה), קובע כי בשידורי רדיו או טלוויזיה, "לא תהא תעמולת בחירות בתקופת 60 הימים שלפני הבחירות". עניינה של העתירה שלפני, בשאלה אם המשיב 1, ערוץ יהודי ישראלי בע"מ (הידוע כערוץ 14; להלן: הערוץ), מפר איסור זה.

תמצית המחלוקת

2. לזו העתירה, בטענת העותרות כי הערוץ מפר את חובת השוויון שחלה עליו, כנגזרת מן האיסור האמור. העותרות מבהירות כי אמנם, גם בתקופת 60 הימים שלפני הבחירות "אין איסור על עריכת ראיונות עם דמויות פוליטיות ואף עם מועמדים לכנסת...", כל עוד אין אלה עוסקים בתעמולת בחירות של ממש". אך לצד זאת, עריכת ראיונות כאמור כפופה למגבלת שוויון מהותי, שלפיה נדרש "לשמור על חלוקת זמן הגיונית ושוויונית לעמדות השונות ולנציגי מפלגות שונות". לדברי העותרות, "רק מועמדים ממפלגות ימין מוזמנים לשידורים, ומכל מקום, רק מועמדים ממפלגות הימין משתתפים בתוכניות הערוץ", מה שעולה כדי "הפרה בוטה" של האיסור הקבוע בסעיף 5(א) לחוק דרכי תעמולה.

כך בפרט, משמרבית ההופעות של פוליטיקאים בערוץ מתקיימות בשידור חי, אל מול קהל היושב באולפן, כך ש"פעמים רבות נעשית גלישה לתעמולת בחירות". התבקש אפוא צו המורה לערוץ "להימנע מהזמנה לאולפן של מועמדים לכנסת ה-26", ו"ממה שמכונה 'ראיונות' עם מועמדים כאמור", עד תום יום הבחירות.

3. הערוץ, מנגד, סבור כי העותרות – טועות ומטעות. נטען, כי הערוץ "פנה, ומוסיף לפנות כל העת, למפלגות ולמועמדים מכל המחנות, לרבות מחנה האופוזיציה, אך נתקל בסירובים מפורשים, באי-מענה ובהדרה מסיקור אירועים מפלגתיים", שהם תוצאה של "חרם תקשורתי ממוסד מצד גורמים פוליטיים במחנה האופוזיציה". חרף אותו חרם, פונה הערוץ "באופן מסודר ושיטתי" למפלגות ולמועמדים מכל המחנות, מזמין אותם להתראיין ולהשתתף בתוכניותיו, מארח אותם כאשר נענים להזמנותיו, ואף "שולח כתבים וצלמים לאירועים שמקיימות כל המפלגות ומסקר אותן". לשם ביסוס טענותיו, צירף הערוץ שלל אסמכתאות לפניות רשמיות של מנכ"ל הערוץ למפלגות שונות "מכל המחנות הפוליטיים", במסגרת ההיערכות לסיקור הבחירות, שבהן הוזמנו להציע נציגים שיתארחו בתוכניות הערוץ. לצד פניות רשמיות אלו, צורפו גם פניות קונקרטיות רבות של גורמים בערוץ אל נציגי רשימות ומועמדים שונים ממחנה האופוזיציה, שכללו הזמנה להופיע בערוץ, כאשר חלק מן הפניות אף 'הצטרפו למעשה' (על-פי בבלי, קידושין מ, א): הוזכרו בתגובה גם מועמדים שאינם ממפלגות הימין שהתראיינו בערוץ בתקופה הרלבנטית. כן צוין, כי בימים אלו משודרת בערוץ סדרה שבה מוצג ניתוח של מועמדים שונים, "במטרה להעמיק את ההיכרות של הצופים עם המועמדים", כאשר בסדרה זו מופיעים מועמדים מכל קצוות הקשת הפוליטית.

4. עוד נטען, כי אף אם שוקלים את 'מבחן התוצאה', כטענתה החלופית של העותרות, הרי שניתן להפנות את המבט אל ערוץ 12, שגם כלפיו מתקיים חרם ראיונות של שרים וח"כים מהקואליציה, מה שמביא לכך ש"למעט חריגים בודדים", לא מופיעים בו מועמדים מגוש הקואליציה. עוד הודגש, כי הסעד המבוקש "בלתי דמוקרטי בעליל", ופוגע קשות בחופש הביטוי. כן טוען הערוץ, כי על מנת לשקול את טענות העותרות, נדרשת בחינה מקצועית של "מכלול השידורים", ב"ראייה כוללת, מערכתית", כאשר הגוף בעל המומחיות לשם כך הוא הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו (להלן: הרשות). להמחשת טענה זו, בדבר מורכבות הבחינה הנדרשת, צירפו העותרות אסמכתאות להתבטאויות של מועמדים בערוצים אחרים, אשר נראות "במבט ראשון, כתעמולת בחירות". לבסוף טוען הערוץ, כי בעתירה דבק שיהוי, שכן הוגשה שבועיים בלבד לפני הבחירות – פרק זמן שאינו מאפשר בירור הולם של הטענות.

5. בתגובה מטעם הרשות נטען, כי הסעד המבוקש בעתירה – "מניעת שידורים רחבה וכוללת מראש" – הוא סעד קיצוני, "חסר יסוד", אשר "אינו עולה בקנה אחד עם עקרונות היסוד של חופש

הביטוי והכללים שנקבעו בעניין זה בפסיקה". הרשות הדגשה, כי לצד מתן הנחיות לשם הכוונת התנהגותם של השחקנים הרלבנטיים, היא פועלת גם לאכיפה במקרים של הפרות לכאורה של הנחיותיה, לרבות באמצעות הטלת סנקציות ועיצומים כספיים. כך בכלל, ובפרט ביחס לשידורי הערוץ בתקופת הבחירות, כאשר בימים אלה נפתח הליך לגבי שידור של הערוץ, "שעל פניו נראה כי הפר את המגבלות החלות לפי דין לגבי שידורים בתקופת בחירות". אשר לעניין דנן, נטען כי טענות העותרות נשענות על תשתית עובדתית חסרה, "המבוססת על מדגם חלקי של אירועים נקודתיים, שתועדו בפרק זמן ספציפי". עוד הוסיפה הרשות, כי אף לשיטת העותרות, הדין מתיר קיום ראיונות עם דמויות פוליטיות גם בתקופת הבחירות, כך ש"לא ברור על יסוד מה סבורות העותרות כי קמה בענייננו עילה להוצאת צו גורף האוסר שידורים שכלל, מותרים לפי דין אפילו לשיטתם".

6. העותרות השיבו לתגובות, וטענו כי אין לקבל את "מצג" הערוץ שלפיו נעשו ניסיונות מצדו להזמין מועמדים מגוש האופוזיציה. זאת, בעיקרו של דבר, מכיוון ש"לא ניתן להתעלם מהעובדה שערוץ 14 משמש מזה שנים כערוץ תעמולה למפלגות הימין", ומרתיע מועמדים מצדה השני של הקשת הפוליטית. עוד נטען, כי אפילו נקבל את טענת הערוץ באשר להזמנת מועמדים, לא יהיה בכך כדי להושיעו, שכן בפועל אין הוא מראיין מועמדים שאינם ממפלגות הימין; על כן, בהינתן ש"הערוץ אינו מסוגל ליתן את האיזון האמור, אין אלא להורות על הפסקת אירוח מועמדים כליל". כן גורסות העותרות, כי טענת הערוץ לגבי הנעשה בערוצים אחרים – שגויה; כי הערוץ אינו פועל די הצורך ל"צימצום הנזק", באמצעות הפחתת הופעות המועמדים או זמן המסך שהם מקבלים; כי אין יסוד לטענת השיהוי; כי עמדת הרשות באשר לסעד שהתבקש בעתירה – "תמוהה"; וכי הסעדים החלופיים הנתונים בידה, בדמות פיקוח על הפרות בדיעבד, אינם רלבנטיים בתקופת הבחירות.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, מזה ומזה, באתי לכלל מסקנה כי דין העתירה – להידחות. הזמן קצר, הבחירות קרבות, אנמק בתמצית. תחילה אציין, לשם מסגור הדיון באופן הולם, כי הסעד שהתבקש בעתירה – קיצוני ביותר. כך, על מתן סעד של מניעת שידור של תכנית קונקרטית, נקבע בפסיקה בג"ץ כי מדובר ב"פגיעה ישירה וקשה בחופש הביטוי", אשר ניתן להסכין עמה רק ב"נסיבות קיצוניות, שמהן עולה סכנה מוחשית וקרובה לוודאי לשלום הציבור הרחב ... או אי-חוקיות ברורה וגלויה" (בג"ץ 2888/97 נוביק נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, פ"ד נא(5) 193, 200 (1997)). אכן, השימוש בסמכות ליתן צו מניעה במצב כגון דא, "אינו עניין קל ערך" כלל וכלל (תב"כ 12/15 גולדשמידט נ' נתניהו, פסקה 5 (22.4.1999) (להלן: עניין גולדשמידט)). ואם כך הם פני הדברים לגבי תוכנית ספציפית, הרי שיפים הדברים מקל וחומר, בן בנו של קל וחומר, לגבי צו המניעה המבוקש. אמנם העותרות אינן מבקשות למנוע שידור תוכניות, אולם גם סעד של התערבות בשיקולי עריכה

מובהקים – זהות המרואיינים בתוכניות ששיקרון אקטואליה – אינו מובן מאליו, בלשון המעטה, ודאי לגבי כל שידורי הערוץ, למשך יתרת תקופת הבחירות.

8. אין מחלוקת בין הצדדים כי ההחלטה המנחה הרלבנטית לענייננו, נקבעה בעניין גולדשמידט, שם פירש יו"ר ועדת הבחירות, השופט א' מצא, את ההלכה שנקבעה בבג"ץ 869/92 זוללי נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השלוש-עשרה, פ"ד מו(2) 692 (1992), לצורך ההקשר הקונקרטי בו אנו דנים. נוסחו שם שתי חובות עיקריות, כאשר החשובה שבהן לענייננו היא זו:

"על [ערוץ התקשורת] לגלות רגישות רבה לשמירת השוויון בין כלל הרשימות והמועמדים המתמודדים בבחירות. אין משמעות הדבר, שכל אימת שמראיינים נציג של רשימה פלונית או מועמד אלמוני, קמה מיד חובה לראיין באותו עניין גם את נציגי כל הרשימות והמועמדים המתחרים, וודאי שאין משמעות הדבר, שאם השיחה עם פלוני, בטלוויזיה או ברדיו, ארכה זמן מסוים, קמה חובה לקצוב אותו פרק זמן לשיחות עם כל אחד ממתחרי. החובה אינה לקיים שוויון 'אוטומטי' או 'מכני'; החובה היא לקיים שוויון מהותי, שפירושה הוא ליתן הזדמנות נאותה וסבירה לרשימות ולמועמדים לבוא לידי ביטוי, כשהמטרה היא להגיע להצגה מאוזנת של כלל הדעות וההשקפות בנושאים השנויים במחלוקת במערכת הבחירות. אין צורך לומר, שכחלק מחובתו לשמור על האיזון מוטל על ערוץ תקשורת להביא בחשבון כי עצם החשיפה התקשורתית, ואף ללא קשר לנושא המדובר, עשויה לשרת אינטרס אלקטורלי של הרשימה או של המועמד. כן עליו לקיים כהילכתה את חובת ההגינות הרגילה המוטלת עליו, במתן הזדמנות לתגובה למי שיריבו ביקר אותו או את עמדותיו" (שם, בפסקה 5).

9. הנה כי כן, אין חולק על כך שהמטרה היא להגיע להצגה מאוזנת של מגוון דעות, אך החובה שנקבעה היא "ליתן הזדמנות נאותה וסבירה לרשימות ולמועמדים לבוא לידי ביטוי" (ראו גם, והשוו: תב"כ 13/23 ארבל נ' עיריית באקה אלגרביה, פסקאות 4, 7, 9–10 (12.2.2020); מב"כ 1/25 יש עתיד – בראשות יאיר לפיד נ' ערוץ יהודי ישראלי בע"מ, פסקה 18 (13.10.2022) (להלן: מב"כ 1/25)). בדומה, גם לגבי החובה הנגזרת מ'דוקטרינת ההגינות' בשידורים נקבע, כי "גורם התקשורת המקצה 'במה ציבורית' להשמעת דעות והשקפות חייב בחובת ההגינות והשוויון בשידור. ... עליו להבטיח שוויון הזדמנויות בשידור והעדר הפלייה בשיח הציבורי, ולמנוע השפעה בלתי הוגנת על ציבור המאזינים" (בג"ץ 8707/08 אלהרר נ' טוניק, פסקאות 16–17 (30.6.2010)).

10. בענייננו, טענת העותרות שלפיה רק מועמדים ממפלגות הימין מוזמנים להופיע בערוץ – נסתרה לחלוטין על-ידי הערוץ, שצירף לתגובתו, כאמור, שלל אסמכתאות המצביעות בבירור על כך שמפלגות האופוזיציה, על נציגיהן, הוזמנו על-ידו להופיע בתוכניות הערוץ, לא פעם ולא פעמיים. ההזדמנות ניתנה אפוא, אך נציגי המפלגות – בחרו שלא לממש (למעט נציגים ספורים, כמובא בתשובת הערוץ). משכך הם פני הדברים, איני רואה כיצד מדובר בהפרת החובה ליתן "הזדמנות נאותה וסבירה לרשימות ולמועמדים לבוא לידי ביטוי".

11. העותרות השיבו בהקשר זה, כי בהינתן אופיו הפוליטי הכללי של הערוץ, ויחסו העוין אל נציגי מחנה האופוזיציה, אין לראות בהזמנות האמורות משום הזדמנות אמיתית להופיע בערוץ. דא עקא, שאפילו הייתי מניח כי ניתן לקבל טענה כללית מעין זו, מובן כי נדרש לתמוך אותה בתשתית עובדתית כלשהי, למצער מינימלית; ואולם, העותרות לא תמכו את הטענה ולו בראשית ראייה. יתרה מזאת, במבט כללי, ספק רב בידי אם ליו"ר הוועדה נתונים הכלים, או המומחיות, לבירור טענות מסוג זה, שדורשות ידע תקשורתי בלתי-מבוטל, ומבט כולל על שידורי הערוץ. בין כה ובין כה, מדובר בבירור עובדתי מורכב ורחב היקף, אשר ברי כי לא ניתן לקיימו בסד הזמנים בו מתנהלת עתירה זו, שהוגשה שבועיים טרם מועד הבחירות (על כך ראו גם להלן, בפסקה 17). אף לא למותר לציין כי ניתן לתהות, כעניין עקרוני, אם צפי לריאיון 'עוין' שולל את תוקף או פנות ההזמנה. דומני, כי קבלת תפיסה זו עשויה לעורר קושי בכל הנוגע לעצם הרעיון של ריאיון עיתונאי שעשוי, מטבעו, במקרים מסוימים, להיות מעט בלתי נעים עבור המרואייין, שנתקל בשאלות קשות, נדרש להתמודדות עם סתירות בין הצהרותיו למעשיו, וכיוצא באלה.

12. הוסיפו העותרות וטענו, כי אף אם נקבל את דברי הערוץ שלפיהם מועמדים שאינם ממפלגות הימין אכן מוזמנים על-ידו להופיע בערוץ, הרי שבמבחן התוצאה – מתארחים בתוכניות הערוץ מועמדי מפלגות הימין בלבד, כך שמופרת חובת השוויון בשידורים. תחילה אציין, כי אף העותרות מכירות בכך שגם במהלך תקופת הבחירות, התקיימו בערוץ ראיונות – אמנם בודדים – עם מועמדי מפלגות שאינן מזוהות עם גוש הימין. לבד מן האמור, אמנם כן, אי-שוויון מובהק בתוצאה בהחלט עשוי להיות ראייה לכך שלא מתקיים שוויון הזדמנויות מלכתחילה (ראו למשל: מב"כ 1/25, פסקאות 18–19; תב"כ 26/24 בן מאיר נ' נתניהו, פסקה 10 (2.3.2026), שם ניתן משקל להיבט התוצאתי שבו הופיע מועמד אחד בלבד, אך צוין גם במפורש כי לא ניתנה הזדמנות שווה מלכתחילה, שכן הוא היחיד שהוזמן להופיע בתכנית); אך מדובר בראיה ניתנת לסתירה – וכפי שציינתי לעיל, בענייננו היא אכן נסתרה.

13. זאת ועוד, הגם שכפי שצוין לעיל, ונקבע במפורש בעניין גולדשמידט, "המטרה היא להגיע להצגה מאוזנת של כלל הדעות וההשקפות בנושאים השנויים במחלוקת במערכת הבחירות", להפיכת מטרה זו לחובה תוצאתית, שהפרתה מצדיקה מתן צו מניעה – עשויות להיות השלכות מרחיקות לכת. אילו היינו קובעים כלל כאמור, היה בכך, למעשה, כדי להקנות זכות וטו למועמדים על שידוריו של ערוץ מסוים, ולפיכך, להביא חיש מהר לכך שמועמדים לא יוכלו להופיע כלל בטלוויזיה בתקופת בחירות (למצער בחלק מן הערוצים). לשם ההמחשה, נניח כי הייתי מורה, בעקבות עתירה זו, על הפסקת השתתפות של מועמדים בשידורי הערוץ. או אז, ניתן להניח כי היו מתאגדים מועמדי מפלגות הימין, ומחליטים להימנע מלהופיע בשידורי ערוצים המיוחסים ל'צד השני'. בעקבות זאת, גם ערוצים אלו היו הופכים, במבחן התוצאה, לחד-צדדיים, ולא היה מנוס מליתן צו כאמור גם לגביהם; וחוזר חלילה. דומני, כי תוצאה זו – אינה מתקבלת על הדעת. כל נשכח:

"בשום פנים ואופן אין להסיק מ[עניין זווילי] ... שבתקופת מערכת הבחירות מוטל על הטלוויזיה והרדיו להדיר את עצמם, או להסתייג, מראיונות עם המתמודדים בשאלות השנויות במחלוקת בין הרשימות והמועמדים, כאשר לתשובות לשאלות עשויה להיות השפעה על החלטת הבוחר ... חובת התקשורת לספק לציבור מידע, שהוא זכאי לקבלו, ובכלל זה מידע המתייחס לשאלות השנויות במחלוקת בין מפלגות ואישים בזירה הפוליטית, אינה מתמעטת בתקופת מערכת הבחירות. אדרבה, בתקופה זו – יותר מבזמנים אחרים – גובר עניינו של הציבור בקבלת המידע הדרוש לכל בוחר לגיבוש החלטתו" (עניין גולדשמידט, בפסקה 4).

14. ודוק. שיקול נוסף מרחף ברקע הדברים – השינוי הדרמטי שחל הן בשוק השידורים עצמו, הן בדרכים החלופיות הנתונות למועמדים על מנת להביא את דבריהם באוזני הציבור. עוד בעניין גולדשמידט, ציין השופט מצא את הדברים הבאים:

"בית-המשפט הותיר ב[עניין זווילי] מרחב ניכר לשיקול-דעתו של יושב-ראש ועדת הבחירות המרכזית, העשוי לבסס את הכרעותיו לא רק על התחשבות בנסיבותיו המיוחדות של מקרה נתון המובא לפניו, אלא גם על התחשבות בגורמים חדשים הנובעים משינוי העתים ומן הניסיון המצטבר. שכן, גם ההתחשבות בגורמים כאלה עשויה להשפיע על איזון השיקולים שמהם ייגזר היקפו של האיסור. כלפי מה נאמרים הדברים? כלפי העובדה, שמאז פסיקתה של הילכת זווילי (בשנת 1992), הפכה ישראל ממדינה בעלת רשות שידור ממלכתית אחת, המפעילה ערוץ טלוויזיה יחיד ומספר קטן של רשתות רדיו, למדינה שפועלים בתוכה ערוץ טלוויזיה נוסף, המופעל על-ידי זכיינים פרטיים, ורשתות רדיו נוספות שאינן בשליטה ממלכתית. הריבוי של אמצעי התקשורת האלקטרוניים והרחבת המגוון שלהם הופכים אותם לזמינים יותר לרשימות ולמועמדים המתמודדים במערכת הבחירות. והיווצרותן של הזדמנויות חדשות ורבות יותר להיראות ולהישמע באמצעי תקשורת אלה מאפשרת, לכאורה, הצרת גבול האיסור" (שם, בפסקה 6. ההדגשות הוספו).

הדברים יפים לגבי העת הנוכחית – ואף ביתר שאת. כך, בעוד שבעניין גולדשמידט צוינו בחגיגות הקמתו של ערוץ טלוויזיה שני ושל רשתות רדיו שאינן בשליטה ממלכתית, בימינו-אנו, לא רק שנתונה לצופים בחירה בין מגוון ערוצי טלוויזיה ורדיו – חלקם "בשליטה ממלכתית", מרביתם אינם כאלה – אלא שהרשתות החברתיות מאפשרות למועמדים גישה ישירה, בלתי-אמצעית וכמעט בלתי מוגבלת אל קהל הבוחרים. ברי, כי נסיבות אלו מטות אל עבר "הצרת גבול האיסור"; לכל הפחות, הן אינן מטות אל עבר הרחבתו, המבוקשת על-ידי העותרות.

15. אם כן, לסיכום האמור עד כה: לא מצאתי כי העותרות הוכיחו שהערוץ מפר את חובת שוויון ההזדמנויות בשידור, הנגזרת מן האיסור שבסעיף 5(א) לחוק דרכי תעמולה. לצד זאת אדגיש, כי אין באמור כדי להפחית, ולו במעט, מן החובות המוטלות על הערוץ: לפעול ככל הניתן לטובת יצירת שוויון הזדמנויות והצגת מגוון דעות בשידורי הערוץ, ו"להיות מודע ודורך לצורך למנוע בעד נציגי

הרשימות והמועמדים לנצל את הופעותיהם בטלוויזיה או ברדיו לתעמולת בחירות" (עניין גולדשמידט, פסקה 5). כך בכלל, ובפרט נוכח הקרבה ליום הבחירות.

16. טרם סיום, שתי הערות: ראשית, דומה כי העותרות מעלות בעתירתן טענות שונות גם נגד תוכניות או ראיונות ספציפיים ששודרו בערוץ, כמו גם טענות בדבר אופיין הכללי של התוכניות שבהן מופיעים המועמדים. לגבי טענות אלו, כפי שציינתי אך לאחרונה, עומד לעותרות סעד חלופי בדמות פניה לרשות (תב"כ 222/26 בן מאיר נ' ערוץ יהודי ישראלי בע"מ (14.10.2026)), אשר כפי שצוין לעיל, אכן אוכפת נגד הפרות קונקרטיות של דיני הבחירות, ואף פתחה כאמור בהליך הפרה נגד הערוץ.

17. שנית, הערוץ העלה בתגובתו טענת שיהוי. אמנם, זו הפעם דנתי בטענות לגופן, אך אין לחדד כי יש דברים בגו. אמנם, מדובר באיזון עדין, שכן סעיף 5 לחוק דרכי תעמולה חל, כאמור, ב-60 הימים שלפני הבחירות בלבד. על כן, ובהינתן שהעתירה נדרשת להיתמך בתשתית עובדתית נאותה, לא ניתן להגישה בשלב מוקדם יתר על המידה. לצד זאת, אין בעובדה זו כדי להפחית מן הצורך האובייקטיבי בבירור הולם של העתירה, ומכך שמתן סעד מאוחר, קרוב מאוד ליום הבחירות, עשוי אף להיות לא אפקטיבי. העתירה דנן הוגשה שבועיים בלבד טרם יום הבחירות, כאשר הדיון בה – מורכב, ודורש בירור עובדתי מקיף יחסית (למצער ככל שהעותרות היו מבססות את טענותיהן די הצורך), לצד בחינה משפטית זהירה, בפרט בהתחשב בסעד מרחיק הלכת שהתבקש. בנסיבות אלו, ובהתחשב גם בצורך לאפשר לערוץ פרק זמן מתקבל על הדעת להגשת תשובה, האפשרות מלכתחילה ליתן סעד אפקטיבי במגבלות הזמן – מוגבלת עד מאוד. מצב דברים זה מתקרב קרבה מסוכנת למה שהשופט י' עמית כינה "שיהוי מאיין" (מב"כ 7/25 הליכוד – תנועה לאומית ליברלית נ' יזים – קהילה פועלת' (25.10.2022)); שמא אף חוצה את הקו. כאמור, הפעם החלטתי לדון בעתירה לגופה, אך לא לעולם חוסן (ראו גם, והשוו: תב"כ 209/26 העמותה למען ישראל דמוקרטית נ' חברת Next Data, פסקה 14 (19.10.2026)).

18. העתירה נדחת אפוא בזאת. העותרות יִשאו בהוצאות הערוץ והרשות בסך של 10,000 ש"ח בסך הכל, בחלקים שווים.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשפ"ז (23 באוקטובר 2026).

נעם סולברג, שופט

**המשנה לנשיא בית המשפט העליון
יושב ראש ועדת הבחירות
המרכזית לכנסת ה-26**

